

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 631/2025
15.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бранислава Церовића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Бранислава Церовића, адвоката Николе Думнића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 517/23 од 10.04.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 723/24 од 10.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бранислава Церовића, адвоката Николе Думнића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 517/23 од 10.04.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 723/24 од 10.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 517/23 од 10.04.2024. године окривљени Бранислав Церовић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1. Кривичног законика, за које осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 3 (три) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.10.2023. године до 04.04.2024. године, а окривљени АА је оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.10.2023. године до 04.04.2024. године.

На основу одредбе члана 83. Кривичног законика према окривљеном Браниславу Церовићу изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршити у заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, а време проведено у установи за лечење урачунава се у казну затвора.

На основу одредбе члана 87. у вези члана 246. став 8. и члана 246а став 5. Кривичног законика према окривљенима је изречена мера безбедности одузимање предмета па је од окривљених одузета опојна дрога, ближе одређене по врсти и количини у изреци пресуде, као предмет извршења кривичног дела, која опојна дрога се има уништити и која је од окривљених одузета по потврдама о привремено одузетим предметима МУП РС ДП, ПУ за град Београд, УКП, Одељење за борбу против дрога – Четврто одељење број 59338/2023 и 59336/2023 од 09.10.2023. године.

Истом пресудом окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка Вишем суду у Београду и то солидарно износ од 57.651,18 динара, као и да плате износ од по 10.000,00 динара на име судског паушала, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 723/24 од 10.09.2024. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду, браниоца окривљеног Бранислава Церовића и браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Бранислава Церовића, адвокат Никола Думнић, због битне повреде одредаба кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи у целини или делимично побијане пресуде или само пресуду донету по редовном правном леку и окривљеном Браниславу Церовићу изрекне блажу казну или да исте укине и предмет врати на поновно одлучивање нижестепеном суду, пред измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бранислава Церовића, је неоснован.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Бранислава Церовића којима се истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да су побијане правноснажне пресуде засноване на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на записнику о претресу стана и других просторија – куће и дворишта на адреси ... број ..., који је према ставу браниоца сачињен супротно одредбама чланова 155., 156., 157., 158., 159. и 160. ЗКП, јер овом претресу нису присуствовали сведоци ББ и ВВ и окривљени, због чега су и сви докази (пре свега потврда о привремено одузетим предметима), који су проистекли из незаконите радње претресања, такође незаконити.

Међутим, како је бранилац окривљеног Бранислава Церовића, исте наводе у погледу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а приликом другостепеног

одлучивања, суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3. у последњем ставу и страни 4. у првом, другом и трећем ставу, образложења пресуде, дао јасне и довољне разлоге да је у конкретном случају, претресање стана – дворишта и куће у којој живи окривљени, извршено без наредбе суда и да су овлашћена службена лица на основу одредбе члана 158. став 1. тачка 3) ЗКП ушли у стан ради непосредног хапшења окривљеног због кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, због чега и није постојала законска обавеза да се претрес изврши уз присуство два пунолетна грађанина као сведока, о чему је сходно одредби члана 158. став 4. ЗКП сачињен записник МУП РС, ПУ за град Београд, УКП Одељење за борбу против дрога од 09.10.2023. године, а истога дана и извештај насловљен судији за претходни поступак, у смислу члана 160. ЗКП, то наведене разлоге у свему прихвата и Врховни суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Наиме, предметни записник о претресању стана и других просторија, поред овлашћеног службеног лица надлежног органа унутрашњих послова, потписан је и од стране окривљеног као држаоца стана, без примедби, на који начин је, потврђено његово присуство овој доказној радњи, али и тачност навода у записнику о току радње претресања и предметима који су том приликом пронађени и од окривљеног одузети уз потврду о привремено одузетим предметима, која је у свему сачињена у складу са одредбама Законика о кривичном поступку и такође потписана од стране окривљеног без примедби.

Следствено изнетом, по оцени Врховног суда, записник о претресању стана и других просторија од 09.10.2023. године и докази који су из њега прозашли, ни сами по себи нити по начину прибављања нису у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку и супротно наводима захтева, не представљају незаконите доказе у смислу члана 16. став 1. ЗКП, који сходно одредби члана 84. став 1. ЗКП нису могли бити коришћени у кривичном поступку, због чега су наводи браниоца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Питањем законитости предузетих радњи полиције и доказа који су из тих радњи произашли, са аспекта одбране окривљеног - тврдњама о наводној тортури која је над њим вршена пре потписивања потврде о привремено одузетим предметима, су се бавили првостепени и другостепени суд, закључивши у вези са тим, да се не могу прихватити тврдње окривљеног у погледу примене силе и наношења повреда од стране полицијских службеника. Анализа доказа о наводима окривљеног представља утврђивање чињеничног стања, па је и питање условљености потписивања потврде претходно спроведеном тортуром над њим, на коју се поново указује у захтеву за заштиту законитости, ствар утврђивања чињеничног стања, што није предмет разматрања од стране Врховног суда, по овом ванредном правном средству.

И остали наводи браниоца, своде се у суштини на чињенично питање и представљају оспоравање утврђених чињеница и оцене доказа, а све у склопу исказа сведока који су присуствовали претресу, дакле повреду одредбе члана 440. ЗКП, док наводи којима бранилац оспорава разлоге правноснажне пресуде, представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају дозвољене разлоге за

подношење подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, због чега од стране Врховног суда, нису разматрани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**